

Jak Frantík poznal drzého pana Pitrmana

„Frantíku!“ zavolala maminka. „Donesě tatínkovi minerálku! A připomeň mu, že dneska je pátek. V šest hodin odcházíme k tetě Emílii na večeri.“

Frantík popadl vychlazenou lahev a nastartoval neviditelný stroj. Trum, trumtrum, naskočil motor a nato stroj odpálil z kuchyně, jen se po něm zaprášilo. Popravdě, nic neprášilo, to si Frantík jenom představoval, že za ním víří mračna prachu.

On si totiž rád představoval všelicos. Takže ani teď neupaloval po obyčejném dvorku, nýbrž nekonečnou pustou prérií. A v prerii rostly vysoké kaktusy, těm se musel Frantík rychle vyhýbat. Trumtrum, trumtrum! kličkoval mezi pichlavými bodlinami, až proletěl otevřenými dveřmi a zprudka zabrzdil před honosným modrým kanapem.

Kanape bylo skutečné. I tatínkova čalounická dílna byla skutečná. Všude kolem stála starožitná kanape i menší pohovky s opěrátky, kterým se říká sofa. Taky různé židle, křesílka a mohutná pohodlná křesla se starým prodřeným potahem. Tatínek tyhle kusy nábytku potahoval novou látkou. Uměl to tak šikovně, že se z něj stal vyhlášený čalouník a jezdili k němu zákazníci z široka daleka.

„Frantíku, co ty na to?“ ukázal tatínek na kanapátko čerstvě potažené modrým sametem.

„Bezva,“ potřásl hlavou Frantík a hned se na kanapi usadil. Jakmile se zabořil do měkkého opěradla, rozčeřily se pod ním mořské vlny. Frantík se blaženě pohupoval. „Jo, je to fakt prima!“ volal nadšeně.

V obrovské pohovce se zdál ještě menší a drobnější, než doopravdy byl. Nikdo by nevěřil, že před měsícem oslavil osmé narozeniny a už za několik dní nastoupí do třetí třídy. Vypadal vážně jako drobek. Maminka se občas strachovala, jestli synek vyrostе. Ale tatínek se nebál. „Samozřejmě že jednou vyrostе,“ říkal. „A kromě toho z něj nemusí být čahoun. Hlavně že má bystrou hlavu a v ní kus fantazie.“

Tatínek věděl, že teď se synek houpe na mořských vlnách, a láskyplně se na něj usmál.

„Jé, a v šest hodin jdeme na večeri k tetě Emilce!“ vzpomněl si Frantík.

Náhle oba uslyšeli kroky. Ve dveřích dílny se objevil neznámý muž.

Byl vysoký a mohutný. Kolem hlavy se mu vlnily černé vlasy, nad tmavýma očima se táhlo husté obočí a na bradě se černalo strniště vousů. Na sobě měl vytahané černé tričko a krátké kalhoty ke kolenům. Na silných opálených nohou mu klapaly pantofle.

Vypadá jako loupežník, i když má pantofle, napadlo Frantíka a nedůvěřivě si přičozího měřil.

Ten dost halasně oba pozdravil: „Dobrý den!“

Načež se obrátil na Frantíkova tatínka: „Vy jste pan František Lebeda?“

„Ano, to jsem,“ opáčil tatínek. „Co byste si přál?“

Cizí muž hned neodpověděl. Místo toho se zadíval na samotě modré kanape, kde seděl drobek Frantík. Chlapci připadalo, že ho muž ani nevidí. Ale pak se do něj ty tmavé loupežnické oči na okamžik zabodly a Frantíkovi se rozbušilo srdce.

„Perfektní práce,“ pochválil ten muž tatínkovo čalounické umění.

„Nedopadlo to špatně,“ prohodil skromně tatínek a zopakoval: „A co byste potřeboval?“

„Já bych potřeboval potáhnout sofa,“ oznámil muž.

„Žádný problém,“ souhlasil tatínek. „Nabízím i látky. Chcete ukázat vzorník?“

„Rád se podívám,“ přikývl hřmotný muž a tatínek zamířil k zadním policím v dílně.

Sotva Frantík s novým zákazníkem osaměl, seděl na kanapi jako přikovaný. Trochu se ho bál, a zároveň ostražitě sledoval každé mužovo hnutí. Jak ten loupežník drze slídl! Všechno okukoval a ohmatával. Klidně si vzal do rukou jednu židli a zkoumal zesponu sedátko. Vtom se otočil přímo na Frantíka a řekl: „Tak co, špunte? Nepůjdeš náhodou po prázdninách už do školy?“

„Do školy chodím dávno,“ zamračil se Frantík.

„Ó, a smím se zeptat, do které třídy půjdeš?“ zazubil se chlapík.

„Do třetí,“ ucedil Frantík.

„Hm, do třetí,“ pokýval hlavou loupežnický obr. „To jsi vlastně velkej kluk.“

„Nejsem špunt,“ pronesl důrazně Frantík.

Ale už se vracel tatínek se vzorníkem, který připomínal tlustou knihu v tvrdých deskách. Jenže místo papírových listů obsahoval obdélníčky různobarevných látek.

Neznámý muž si je pozorně prohlížel, až připadl na jeden, který se mu zřejmě velice zalíbil.

„No, paráda! Tahle barva se mi přesně hodí!“ zvolal spokojeně a hned dodal: „Kdy vám můžu sofa přivézt? Mohl bych ještě dnes večer? Jsem tady na chalupě kousek za městem.“

„Dneska máme rodinnou večeři u tety Emílie,“ omluvil se tatínek.

„Není to snad ta dáma, která vyhrává na klavír ve vilce na konci města?“ zeptal se muž.

„Přesně tak,“ usmál se tatínek.

„Takže zítra? Šlo by to zítra ráno?“

„Jistě, zítra můžete kdykoliv,“ odpověděl tatínek. „A vaše jméno?“

„Pitrman. Ondřej Pitrman,“ představil se muž a potřásl si s tatínkem rukou.

Jak si s tím drzounem může tatínek přátelsky povídat? kabonil se Frantík. A když Ondřej Pitrman ve dveřích zavolal ahoj, špunte, Frantík by na něj nejradši skočil jako tygr a bušil do něj pěstičkami.

Jenže nemohl, vždyť byl opravdu drobek.

„Sympatickej chlapík,“ prohodil tatínek.

Ovšem jeho syn si myslel něco docela jiného. To se ještě uvidí, jaký je Pitrman, říkal si v duchu. A vůbec – kdo to vlastně je? Pitrman! Pitrman! I to jméno znělo drze a nafoukaně. Ale já ti ještě dokážu, že nejsem žádný špunt, Pitrmane, přísahal si ve skrytu duše Frantík.

Frantík se svěří kamarádům

Frantík bydlel v ulici, která vedla na hlavní náměstí. Bylo to nádherné starobylé náměstí, přímo pýcha malého města. V čele se tyčila radnice s věžními hodinami a uprostřed stála kamenná kašna. Náměstí ze tří stran obklopovaly domečky s podloubími. A právě v jednom takovém domku bydleli Frantíkovi nejlepší kamarádi – spolužák Matěj a jeho o rok mladší sestra Zdiša.

Matěj, Zdiša a Frantík tvořili nerozlučnou a trochu legrační partu. Zatímco Frantík byl ve třídě nejmenší, Matěj byl největší. O celou hlavu vyšší než Frantík. Zdiša byla vyšší jen o půl hlavy. Ale Frantík měl zase hlavu nápaditou a vždycky vymyslel, co trojice podnikne.

